

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rais Cuba y Puerto-Rico 16 rais, Estranger, 18 rais.

QUI MOLT ABRASSA, POCH ESTRENY.

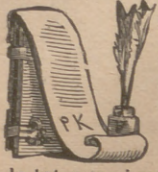

Ell prou treballa, prou busca
y al tenirlos prou apreta;

pero al estrenye 'ls de fora
los seus li cauhen á terra.

D. GASPAR NÚÑEZ DE ARCE.

o som catalanistes en lo sentit ab que s' ho diuhen los que de tals blasonan; pero consti que som catalans, y catalans acérrims.

Aspirém á conservar l' unitat nacional ab tants esforços constituída; pero 'ns declaram enemichs encarnissats de totas las imposicions que ligan per objecte l' establiment de certa uniformitat, contra la qual se rebela la naturalesa de las diversas regions de la Peninsula.

L' amor á la patria no consisteix en que tots usém la mateixa llengua, vestim los mateixos trajos, tinguem las mateixas costums y alimentém las mateixas aficions. Los sentiments han de ser espontáneos. Las efusions no poden fabricarse ab mollo.

Aixó vol dir que ab igual entusiasme pot estimar á la mare Espanya un andalús ab calanyés, que un catalá ab barretina; un manxego ab la payola, que un gallego ab la montera ó un vascongat ab la boyna.

La vida regional, en tot quant té d' espontáneo, de propi y de característich, no perjudica poch ni molt á la existencia de la unitat nacional.

Una nació es un conjunt armónich de lliures iniciatives. Un conjunt de plantas distintas forman un jardí. Enpelteulas de una sola especie y desapareixeran los encants y las bellasas de la varietat, dintre de la unitat.

Ademés, per destruhir la manera de ser propia de una regió determinada es necessari que la que prentega uniformarla ab ella s' imposi. ¿Y quina tindrà may prou dret per ferho? ¿La més forta? En aquest cas queda plantejat lo problema pavorós de la violencia; queda encesa la guerra-civil, de que ha parlat ab tant recel y temor D. Gaspar Núñez de Arce, al inaugurar las conferencias del *Ateneo de Madrid*, si bé qu' ell créu, per efecte sens dupte de un lamentable estrabisme intelectual, que la guerra-civil ha de venir, precisament, si 's deixa de cohibir á l' esperit regionalista que va despertantse en determinadas provincias de la nació.

Si Núñez de Arce 's proposava facilitar armas de combat als partidaris de las tendencias exageradas y utópicas del regionalisme, haurá lograt plenament aquest objecte.

L' exageració del que ataca, ha de engendrar per fora las del adversari, y tant exagera l' home que preten castellanisar a Catalunya, com los catalans que ab l' excusa d' evitarho, predican la segregació, la independéncia catalana.

Entre 'ls uns y 'ls altres s' alsa 'l bon sentit, condemnant ab la mateixa energia totas las intemperancias.

Y ara confessarém, que no es lo Sr. Núñez de Arce l' únich madrilenyista que s' expressa ab acrimonia, tractantse de Catalunya. Hi ha en la vila del Os, un aixam de insensats, que no perdonan ocasió per posar de manifest la seva insensates. Pitjor per ells si aixó 'ls agrada.

Pero aixís com la majoria de aquests, cedint al impuls de un instint irracional, com lo que induheix al gat a odiar a la rata, malparlan de Catalunya, sense conèixela, ni de vista, hem de consignar que no existeix aquesta circumstancia, per lo que respecta al autor de *Los gritos del combate*.

Núñez de Arce ha residit algun temps entre nosaltres, té motius per conèixe á Catalunya, y 'm sembla que hauria de tenirne també per pendre en compte ó recordar quant menos las distincions y 'ls obsequis que aquí van dispensarli. Aixó, sempre que al ilustre poeta la influencia dels nervis mal equilibrats no li haja fet perdre la memoria.

No fa pas tants anys. Era poch avants de la revolució de Setembre. Pobre y malalt aquí va trobar amichs carinyosos que van assistirlo. Poch conegut encara se li prepará una vetllada al Ateneo, que li valgué un gran triunfo; y 'l Consistori dels Jochs Florals va senyalarli un siti distingit en la festa de aquell any.

Més tart, al estallar la Revolució de Setembre, se 'l designá per formar part de la Junta revolucionaria, y aquesta li conferí 'l càrrech de governador civil de la provincia.

Ho té present D. Gaspar? Fassi memoria. Aquí á Barcelona es ahont més aplaudit ha sigut lo seu drama *El haz de leña*, al qual recordo que no va ferseli á Madrid la deguda justicia. Aquí s' han venut cents y mils exemplars de sas poesias y de sos poemas, y aixó que si hi ha un poeta genuinament castellá afectat per la forma més que pel fondo, aficionat á arreglar adjetius, més que á emetre ideas y á abocar pensaments, aquest es sens dupte l' autor de *Maruja* y *El sueño de Fray Martín*.

A véure ¿quins motius de queixa pot haverli donat la terra catalana? Si, com diuhen los castellans, *coda cual habla de la feria, según le va en ella*, en Núñez de Arce haurá de confessar que de la fira de Catalunya n' ha tret distincions, obsequis, reputació y aplausos.

Ell en cambi ha correspot á aquests beneficis, escupint sobre aquesta honrada terra uns quants glops de bilis.

Bon profit li fassi, si es que aixó pot contribuir á aliviarlo.

Pèl demès, Don Gaspar, cónstili que no consigno aquests fets, ab lo propòsit de retreureli favors y reclamarli 'l pago dels mateixos.

Molt al contrari: alguna cosa més de lo que tant desinteressadament ha fet fins are, farà Catalunya, en favor de vostè, 'l dia que ho crega necessari.

De moment tinch lo gust de participarli que dintre de poch quedará instalat á Barcelona, per iniciativa del ajuntament, lo primer laboratori *micro-biológich* que funcionará á Espanya, segons lo sistema y 'ls adelantos de Mr. Pasteur.

Donchs, bè, D. Gaspar, jo 'm prenc la llibertat, en nom del meus paisans, de posar desde are aquest establiment á la seva disposició.

No fassi compliments: sempre que 'ls nervis li dongan frisansa ó malestar, sempre que perdi la memoria ó 'l coneixement, sempre que 's veji atacat de un altre accés de *hidrofobia anti-catalana*, ja ho sab, deixis véure.

Lo Dr. Ferrán té bons aparatos y moltissima experiéncia y cregui que farà tot lo necessari per aliviarlo. Tal vegada inoculantli un escrupuló de verdadera esencia patriótica y alguns miligramos d' esperit de justicia, logrará retornarlo completament curat á las obras musas castellanias, que per forza han de trobarse molt afectadas, al veure'l en un estat tant deplorable.

P. K.

FULLAS SECAS.

UN vent! Pesat com la calma de 'n Sagasta, fastigós com la fesomia de 'n Cánovas, assota sense pietat los arbres de la politica, sembrant la terra de groguencas fullas secas.

No 's veu res més que despullas de la vegetació nacional: aquí y allá, enganxadas al fanch, ó arremolinantse rencorosament pèls racons: las fullas secas son l' únich adorno de la melancólica tardor fusionista que avuy tenim á sobre.

¡Quin quadro més trist!

Las voras dels ports de mar están silenciosas com los vols d' un cementiri: rosegadas pèl rovell, las anclas y las cadenas reposan abandonadas sobre 'l moll, mitj cubertas per rems pudrits, calabrots trinxats, vergas partidas y velas apedassadas ab lona de mil colors...

Quilla per munt ó inclinadas sobre un costat, las embarcaciones se gronxan misteriosament como si ballestin una dansa fantástica, y per damunt d' ellas la bandera nacional, juguet del vent, volta y giravolta sense parar, perdent a cada instant un tros de la seva avants extensa tela...

¿No es veritat que fan llástima las fullas secas de la marina mercant espanyola?

Inmensos edificis hont no fa gayre tot era vida y moviment, reposan avuy en santa calma.

Ni las xameneyas treuhen aquells orgullosos plomalls de fum que 's perdian en l' espay, com un núvol del incens del sigle XIX, ni las extensas quadras ressonan somogudas per las oscilacions de la máquina ó per l' eco estrepitós de mil rodas descapdellantse vertiginosamente.

Tot ho invadeixen las trenyinas; tot ho ompla la pols. Las ratas s' han apoderat de las salas, l' herba creix en los abandonats patis, la miseria reyna com senyora absoluta en aquells antichs y venerables santuaris del treball... en aquellas bulliciosas fábricas...

¡Qué grogas, qué secas son avuy las fullas del arbre de la industria nacional!

Pero no totas las fullas secas ocasionan al ánima impresiones dolorosas.

Miréu allá 'l camp de la conservaduria.

Aquells homes que fins ara havian sigut árbitres de la patria, aquells homes en que semblava estar vinculada la gobernació del pais, caminan avuy mústichs y preocupats, anyorant un passat que es difícil que torni.

La indisciplina, la desconfiansa, la falta de fé comensan á grillar en las sevas filias, y 'l seu jefe ronda com un ánima en pena contemplant á sos descontentos soldats, sense sapiguer qué dirlos, sense trobar un mort que rebifi aquells decayguts esperits...

Y al volar, assotadas pèl vent, sas mortas esperanzas, se sent un soroll peculiar que 'ns acaricia 'ls oïdes: son las fullas secas del partit conservador...

No están gayres més alegres los altres partits monárquichs.

La pandilla que avuy governa sent ja 'l desvaneixement precursor de la mort. En apariéncia la seva salut es inmillorable; pero las apariéncias casi sempre enganyan. L' arbre va assecantse, la savia no circula ja ab la deguda facilitat, los brots nous se mustigan y prompte un vent inesperat espolsará son brancaje.

¡Cóm volarán llavoras las fullas secas del fusionisme!

¿Y 'ls esquerrans? ¿Y 'ls de 'n Romero? ¿Y 'ls mateixos carlistas?

La tardó ha arribat per ells com pèls demès. Ni un sintoma de vida, ni una senyal de potencia, ni una mostra d' energia y virilitat.

Divagant de Sant Pere á Sant Pau, los esquerrans malgastan la seva existencia, darrera d' aquest pobre ideal que se 'n diu lo poder.

Los romeristas ignoran d' hont venen y ahont van, y convensuts de la seva espantosa insignificancia, atisban l' ocasió de barrejarse ab los que més pròxim tinguen lo triunfo.

En quan als absolutistas ¿no portan prou condemnação en las doctrinas extranyas, ridiculas y absurdas que sustentan?

¿No veyéu lo camp de la politica alfombrat de fullas secas carlistas, romeristas y esquerranas?

Ha comensat á publicarse últimament un periódich titulat *La Regencia*.

Lo tal diari no farà carrera. Lo género es ja passat de moda y la candidés dels seus escrits xoca ab la época present.

Veurán com dintre poch ningú 's cuydará de *La Regencia*, y com, feta á bossins, volará per l' ayre, igual que si fós un aixam de fullas secas.

FANTÁSTICH.

DESDE qu' en Castelar es á Paris, lo Brusí está molt neguitós.

Escottemlo:

«Tenim á n' en Castelar portat en palmas pèls ministres y per las eminencias radicals de la República francesa, trinxant de banquete en banquete á la pobra monarquia espanyola. ¡Alto! De aquest pollastre jo 'n reclamo la cuixa ó quan menos lo carpó. Y disposant de nostra còrt futura com si en realitat l' ordre actual de cosas aquí á Espanya no fós més que una usurpació passatjera per ell consentida magnánima y provisionalment.»

No está mal xafat.

¡Pobre Brusí! Contemplar com se li menjan la monarquia, y véure 's condemnat á fer denteta!

Ha comensat á publicarse, repartintse per entregas semanals á ral cada una, una *Historia de Tarrasa*, deguda á la ploma del jove y estudiós metje, D. Joseph Ventalló y Vintró, autor de un ensaig histórich sobre aquella ciutat, que va publicarse temps endarrera ab molt bon éxit.

La circumstancia de que l' *Historia de Tarrasa* contindrà molts documents y datos, fins ara no coneguts, recomanan aquesta publicació, á tots los amants dels estudis histórichs.

S' hi suscriu á la llibreria de Lopez.

Lo *Diluvi*, pintat per ell mateix.

Dimars al demati publicava una carta de Madrid, fent grans elogis de 'n Castelar.

Segons lo corresponsal, l' eminent tribuno havia celebrat una entrevista ab en Ruiz Zorrilla, y estava molt adelantada la bona inteligencia entre 'ls dos personatjes.

Donchs bè, en l' edició de la tarde del mateix dia 'l *Diluvi* publicava una carta de Paris, dihent pestes de Castelar.

Deya que havia fet fiasco, parlava fins de que tè la véu de tiple, y suposava qu' en Castelar havia anat á Paris, comissionat per en Sagasta per obtenir del govern francés l' expulsió de 'n Ruiz Zorrilla.

¿Qué li pasa al *Diluvi*? ¿Qué li fa mal alguna cosa?

Y no 'm vingui are ab la cansó de que deixa en llibertat als seus corresponsals per dir lo que 'ls sembla, porque tothom sab que las cartas de Paris que publica 'l *Diluvi* están escrites á Barcelona.

Basta fixarse ab aquell istil per conèixe al autor. L'

istil es l' home. Y un estil tant mastegat correspon a un cert escriptor que fins té la barba de regalesia mastegada.

Tothom lo coneix. Es un crítich de bellas arts que apenas hi clissa y té la pretensió de donar lliçons als artistes, quals obras desgraciadament no pot contemplar.

Y un miope de aquest calibre pretén veure desde Barcelona lo que passa a París.

¡Infelís!

L' Assambla francesa ha aprovat una llei secularisant totes las escolas de instrucció primaria.

Desde are no hi haurá una sola escola a cárrech de capellans.

Es lo que hauria de ser per tot arreu: per aprendre religió, a la iglesia; per estudiar ciencia al estudi.

Es molt notable 'l brillo, ab que la República francesa escombra totes las trenyinas.

¡Llimpiesa... Llimpiesa!...

Casi bè s' ha averiguat ja la causa del tifus jesuítich.

Los pares jesuítas que tenen sempre un ull al cel y un altre al negoci especulavan ab tot, fins ab los ossos de la carn que 's consumia en lo convent.

D' ossos mitj podrits ne tenian una gran rima en lo pati del colegi. Quan n' hi havia uns quants quintars se 's venian.

¡Quina llástima que certs colegials atacats, hajan anat a morir fora del colegi! Era la gran ocasió per fer negoci ab los seus ossos.

Desd' are sempre que 'm representi a un jesuít me l' imaginaré ab un os a la boca:

Y si aquesta idea 'ls ofen, paciencia. Qui rosegui la carn, que rosegui 'ls ossos.

Un diputat bonapartista, Mr. Raul Duval, s' ha fet republicà.

Era un bonapartista antich y respectable, y la seva conversió a las bonas ideas ha fet a Fransa gran sensació.

Y al despedirse dels seus antichs ideals ho ha fet cantant un' aria corejada.

Escolteulo:

»En vá s' ha consultat una y altra vegada al sufragi universal; aquest ha dit clara y resoltament que lo que la Fransa vol, que lo que la Fransa desitja es la República.

»¿Ha de ser tant penós per nosaltres servir a la nació en la forma y manera abque la nació vol que la serveixin? ¿Per ventura la República no es de tothom? Tots los francesos saben ferse matar en defensa de la bandera tricolor, siguin los que 's vulgan los simbols que porti a sobre. ¿No pot ferse en política lo mateix que 's fá en la guerra?

La minoria alborotada vá interrómpre'l.

Mr. Duval no vá perturbarse y continuá:

«Es un consell detestable, baix lo punt de vista del patriotisme, voler condemnar al país a la miseria, fins al dia que accepti tal ó qual forma de govern.»

Grans aplausos en l' esquerra.

Una veu de la dreta:

«Mirí, mirí qui es que l' aplaudeix.»

Mr. Duval, ab molta tranquil·litat:

«Acepto com un' honra 'ls aplausos concedits a l' expressió de un patriotisme fill de la sinceritat.»

Ja ho veuen, los idols de la monarquia y del imperi están pollats y se 'n van en pols.

Molts serán los francesos que seguirán lo noble exemple que acaba de donarlos Mr. Raul Duval.

Y are 'ls reaccionaris que vajan dihent que la República francesa está perduda.

Ja torném a tenir al govern preocupat. Ja torna a buscá 'l fil de la trama revolucionaria. Ja no dorm ni sossega; ja no menja de gust. Governar aixís es un castich.

Ja tenim a D. Práxedes que 'l tupé se li desmaya; a Leon que té febre y a Moret que 's torna morat y tot.

¡Ditxós fil de la trama!

Sempre que surt aquest fil lo govern no fila, y ni está de filis.

Lo delegat de las obras dramáticas Sr. Montfort mereix un aplauso pèl zel qu' emplea en l' exercici del seu cárrech. Contra 'ls defraudadors dels drets de representació, ha prèms midas severas, pero justas. Tot autor ó empresari que defraudi aquests drets quedarà privat de posar cap obra de la galeria que 'l Sr. Montfort té al seu cárrech, mentres no satisfassi 'ls drets que haja defraudat. Per altra part las autoritats amparan com es degut al dit senyor, conforme mana la llei y aconsella 'l bon sentit. La propietat intelectual es tant legitima com qualsevol altra.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Cabrera de Mataró, al anar a comensar lo novenari de ánimas, va veure que a la iglesia hi havia molt poca gent, y trobantse ja a la trona digué:—«Bè, que 'n trech de predicar si ningú m' escolta» y baixa, deixant a las pocas personas que 's trobavan al temple ab un pam de nas. Al dia següent amenassá als habitants del poble no se ab quinas calamitats, si no posavan més afició a las cosas de la iglesia. Es d' advertir que la causa principal del retrahiment del poble es lo mateix rector, que figura en un dels dos partits en que 'l poble está dividit, y com es natural, los del partit contrari 'l deixan sol ab los sants.

Lo rector d' Alella está desesperat desde que en aquella població s' ha establert una escola laica. Predicant com predica contra aquesta escola, está en lo seu dret; pero no hi está quan diu que a la Junta de las Escuelas laicas, se l' hauria de rebre a cops de pedra. Si un dia 'ls fanatichs ne fan una, ja sabrem qui tindrà la culpa de tot.

L' empresa del ferro-carril de Manresa a Puig-reig hauria de comprar material per servir degudament al públich. Lo día últim del mes passat, en tres estacions distintas van quedar en terra uns 65 passatjers que havian prèms bitllet. Mès tart van embarcarlos en vagon de trasportar porchs. Tractar al passatjer que paga a tall de fòcino, es un verdader abús.

Un tal Mossén Tolrà de Mataró va apostrofar de mala manera a un ciutadà pacífich que no va tenir per convenient treures la gorra, quan passava una professó. La paraula més decent que va dirli 'l capellá va ser preguntarli si havia sortit de presidí. Hi ha certs mosséns, que no haurian de sorti al carrer sinó ab bossal ó mordassa.

En la mateixa ciutat está predicant un frare ja vellot, qu' es la broma de tothom. «La santa causa ha de guanyarse ab las armas a la ma» deya aquest dia. «Las armas, afegia, son los rosaris» «Als que blasfeman se 'ls hauria de cremar la llengua ab un ferro rubent.» «Si hi ha alguna botiga quals amos no 'igan prou católichs, abstinguevos de anar a comprarhi: que 's morin de fam.» Tot sovint parla de las casas de prostitució, dels joves que s' estiman més anarhi que no pas a missa; diu mal dels cassinos y dels balls, sense recordar que a n' ell van ferlo ballar a l' any 35; y un dia estant una nena ajenollada y a punt de pendre la comunió, 'l frare va dirli: «La comunió no te la daré, perque portas lo monyo alt.» Freres de aquest calibre no tenen més que una ventatje, y es que fan riure.

Avis Per tot lo mes actual veurá la llum l' ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA per 1887. Text variat degut als més coneguts escriptors quatre planas de cromos é intencionats dibuixos y caricaturas deguts a Peller, Apeles Mestres y Molinè. Preu: DOS ralets.

Los corresponsals poden fer desd' are 'ls pedidos, contant ab lo desquiento de costum.

¡E. P. D.!

I.

La trompeta de la Fama aixorda 'l món ab sos clams: nada menos que 'ns avisa la nova trascendental de que 'l Pollo d' Antequera avuy anirà a abraçar al senyor López Dominguez, a fi de que, agermanats y ab la mateixa bandera, pugan comensar demá a salvar la nostra patria del caos que té al davant, lliurantla dels canovistas, dels fieros republicans, dels satèlits de 'n Sagasta, de tots los partits que hi há, donantnos pau, ordre, gloria reformas y llibertats.

¡Quin xibarrí! ¡quina gresca! ¡quina alegría! ¡quins cants! Lo poble va per las plassas saltant com un condemnat, tocant ferrets y panderos, celebrant per endavant la ganga que se 'ns prepara y que ja no pot fallar. tractantse de dos patricis tant nobles, tant fins, tant franchs.

II.

¡Miréulos! Ja ha arribat l' hora, ja 'ls tenim conferenciant.
—¡Tant mateix t' has resolt, López?
—Sí, Paco; m' he repensat, y veig que no hi ha altre medi que unirnos, per 'na endavant.
—Perfectament: tú ets un home.
—Soch un nebot —¡Es igual! Un nebot digne del tio...
—¡Gracias! No mereixo tant.
—¡Posémnos d' acort? — Posémnos.
—Comensém, pues. ¿Qué 'n farás dels principis de la esquerra?
—Los tiraré al foch... y en paus.
—¡Las reformas? — Suprimidas.
—¡Lo sufragi? — Está esborrat.
—¡Matrimoni civil? — ¡Rabes!
—¡Arreglar l' exercit? — ¡Cá!
—¡Constitució? — La que vulguis.

—¡Bandera? — Qualsevol drap.
—¡Sant y senya? — Soda y olla.
—¡Bravíssim! Dónam la ma.
—Aquí la tens, gran flamenco.
—Amichs sempre, gran barbián.
—¡Quin nom li dém a l' aliansa?
—¡Tercer partit? — ¡Ben trobat!
—Donchs au, arenga 'ls teus socios; jo vaig a buscá 'ls companys.
—Y luego... ¡a salvar la patria!
—¡Patria ó panxa? — ¡Tant se vall! —

III.

Lo cassino de la esquerra sembla un mercat de Calaf: tothom crida, tothom parla, l' un diu cols, l' altre diu naps.
—¡No volém aquests enredos!
—¡Ja estém cansats d' esperar!
—¡Jamay unirnos ab húsars!
—¡Primè 'ns farém federals!
—Pero, senyors, — diu en López, una mica contrariat, — ¡no veyeu que d' aquest modo potser pujarém demá?
—¡Y qu' hem de pujar, misterí!
—¡Prou! N' estich ben enterat.
—¡Y bè, encara que pujessim! ¿qué faríam? ¡no hi ha plats per contentá a tanta trepa; tanta gent junta no hi cap a dintre del presupuesto!
—Pues ¡abaix l' aliansa! — ¡Abaix! —
Al cassino de 'n Romero si fa ó no fa, passa igual: respecte a credo y principis, no hi falta conformitat; mes com tocant als destinos tots venen a confessar que no seria possible contentá a tants afamats, resoltament decideixen no unirse ab los esquerrans.

IV.

En un dels molts cementiris de la Còrt, mitj amagat per quatre xiprers, que semblan quatre guardas de portals, hi ha un panteón, dels baratos, hont lo curiós caminant pot llegirhi aquestas ratllas, grabadas en mármoil blanch:
«Aquí descansa per sempre
»lo Tercer partit, format
»pèl nebot y 'l d' Antequera.
»Mori de fret y de fam
»cinch minuts avants de neixe.
»¡Que Déu l' haja perdonat!»

C. GUMÀ.

Londres s' ha celebrat un meeting socialista, y 'ls botiguers, per lo que pogues ser han tancat las portas.
Item més: a Londres, segons diuen, s' ha declarat lo cólera.
¿Lo cólera ó la cólera?

Eran quatre volian ajuntarse per formar lo gran partit del sigle. Quatre: partida cómplera per jugá a la manilla.

Ocupavan los quatre punts cardinals de la política monárquica: en Romero Robledo procedia dels conservadors; en Vega de Armijo, dels centralistas; en Salamanca, dels fusionistas y en Lopez Dominguez de l' esquerra.

Tots quatre ván anarse acostant, acostant y quan varen veures las caras....

Vá esclatar una gran rialla.

—¡Vaya una barrejal! deya l' un.

—¡Vaja un allyolí! deya l' altre.

—¡Qué dirá 'l país! exclamava 'l tercer.

Y al últim vá observar en Lopez Dominguez:

—Senyors, me volen creure? Per avuy deixembo corre: aplassém l' idea per Carnestolts vinent, y farém furor.

Los esquerrans de Andujar s' han fet conservadors. Prerqui exemple Sr. Lopez Dominguez. Quan se convencí de que no pot menjar ab la má esquerra, fassi com ells: veji si será més afortunat ab la má dreta.

En Romero Robledo s' empenya en formar un nou partit, costi lo que costi.

Aixó ray.

Que fassa serrarse pèl mitj, y tinga la seguretad de que 'l partit será ell.

En Vega de Armijo ha declarat qu' ell no es dissident; pero qu' està disgustat.

Aforismes politichs:
«Boca que no menja, mossega.» Aquí tenen a un dissident.
«Boca que dejuna, murmura.» Aquí tenen un disgustat.

Sembla que hi ha un gran disgust entre D. Lluís Silvela y 'l general Lopez Dominguez.

Com que si haguessen de desafiar-se l' un hauria de fer us de la llengua y l' altre de l' espasa, resulta que haurán de buscar altrás armas.

Jo proposo que 'l desafío s' aplassi per Nadal y sigui a turró. Qui més arrobos ne menji, aquell guanya.

Ara als municipals de Barcelona se 'ls donará un capot ab caputxa.

Una frase de un individuo del *cuero*:
—Hasta are eramos municipals franciscanos: ahora cambiaremos de convent y serém *capuchinos*.

Los carlins lo dia de Sant Carlos Burru-mèu, anavan molt moguts. Semblava que 'ls haguessen desfermat y que sentissen lo gran olor de cibada.

Lo cert es que fins van celebrar un banquet... ¡y hasta van brindar!

Menú de la fartanera:

Ranxo.

Cap de moltó ab sébas.

Llus escabetxat.

Platillo ab castanyas y bolets.

Filet de carrabiner a la graella.

Sorbete húngaro.

Tocino del cielo, pets de monja y pomas escalibadas.

¡Bon profit!

Lo més bonich no son los carlins que ab boina al cap van presentarse a las oficinas de telégrafos de Madrid a posar un telégrama.

No son los carlins que van donar vivas al seu rey, y van omplir los seus diaris de SS. MM. y SS. AA. com si la familia del rey de las húngaras ocupés ja 'l trono d' Espanya.

Lo més bonich son los conservadors, als quals se 'ls posa la pell de gallina cada vegada que senten un crit de «visca la República!» y no han tingut ni una paraula, ni mitja, per censurar las expansions de la carlinalla.

Jo ja ho veig: la llopada dels carlins son los auxiliars més poderosos de la gent conservadora. Al any 73 van aixussarla contra la República.

Y pèl dia que torni a establirse, encara se 'n refian.

En una fonda.

Un inglés crida a un camarer y li pregunta:

—Do you speak english?

—¿Que si parlo l' inglés? No senyor; pero tenim un criat que parla l' italiá.

Un pobre que demana caritat en una cantonada, ostenta sobre 'l pit un lleterero, en lo qual s' hi llegeix la paraula «Cego.»

Passa un senyor, y compadeixentse del infelis li tira una pesseta al barret, y 'l pobre no pot reprimir un moviment de alegria.

—Ola, mestre: vos hi veyeu tant com jo, diu lo senyor, adonantse del moviment del pobre.

—Si, senyor, es veritat, no puch negarli. ¿Sab qu' es aixó? Que avuy a casa s' han equivocat de lleterero. Jo soch sort y mut.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NUMERO.

1. XARADA.—Pe ra-ta-lla-da.
2. ANAGRAMA.—Tornera-Tronera-Ratoner.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Francisco de Paula Rius y Taulet.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Florençia.
5. GEROGLIFICH.—Cinch sentits diferents tenen las personas.

Han endevinat totas las soluciones los ciudatans Barrimba y Miranius; 4 Xanxas Anton, Manel de la Guardiola, y Saldoni de Vallcarca; 3 Pepet de Fusta y M. G.; 2 Un aficionat y Martí Castañeda y 1 no més Candor Salamé.

XARADA.

Tinch hu de varios colós y gust també diferent: ¡ay de qui ab ell es valent, que prompte pert lo repós! Sentir lo tres en que parla prima-segona-tercera

la Tres-quatre 's desespera

y hu-quatre diu per calmarla.

Lo mèu Tot es nom de noya;

pero está en diminutiu,

una 'n conech que se 'n diu

que dins mon cor mou tramoya.

NEN DEL VENDRELL.

SINONIMIA.

La Tot qu' es molt maqueta

m' agrada una miqueta;

més val en tot se'ntit

la tot que tinch al llit.

Anells de tot hi há

que sots hi há que mirá.

Y es nom de un general

a més, lo mèu Total.

BOHÉMICA.

TERS DE SÍCABAS.

.. .. .

.. .. .

.. .. .

Omplir los pichs ab lletas, de modo que llegidas horisontal y verticalment digan: Primera ratlla: nom de dona.—Segona: en las casas de pagés.—Tercera: nom de dona també.

UN DE LA VALL D' ARÁN.

GEROGLIFICH.

VI
LL.

LA SAGESSE.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans J. Gay, Dos Botiguers, S. S. C., Cap de trons, C. A., J. B. M., J. Dalmau de Roda, Un de fora, M. G., A. G., C. Farrés, Esquix de comich, P. Alsina, Pepet de Vallgorguina y V. Carlos Servole: Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciudadans Mònichs, Manya del Vapor Vell, Un aficionat, Pepet de fusta, Saldoni de Vallcarca, Soci del Valtessa, Poblet del Espluga, J. Pujol, Dos Sobrinos, Noy del Bogatell, Sir Byron, A. Llimoner, Xicot com cal, J. Abril, Manelet de la Guardiola, A. Palleja, Francisco Cabré y C. Salamé: Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian

Ciudadá Perico Matalassé: Está molt bé.—R. Roura: L' articlet va molt ben comensat, pero l' idea es molt gastada.—Manresa de Manresa: vosté at revés: la idea está bé; pero la forma es dolenta.—S. U. S. T.: Insertarém lo que 'ns envia.—J. S. (Barceloneta): No parlarém en «L' Esquella» vinent.—Pepet del Carril: Ara está bé: respecte a insertarla, ho farém aixís que 'ns siga posible.—J. Villaseca: L' article prou está bé; pero si l' insertavam, renyiriam per sempre més ab totas las donas que llegeixen lo periódich: ha estat massa cruel.—J. Arenburg: Gracias per la noticia que 'ns dona: en «L' Esquella» próxima ho aprofitarem.—Candor Salamé: La poesia no va.—Ciudadans E. de C. (Cabrera), O. C. (Alella), y J. Ll. y A. R. (Mataró): Quedan complasculs.

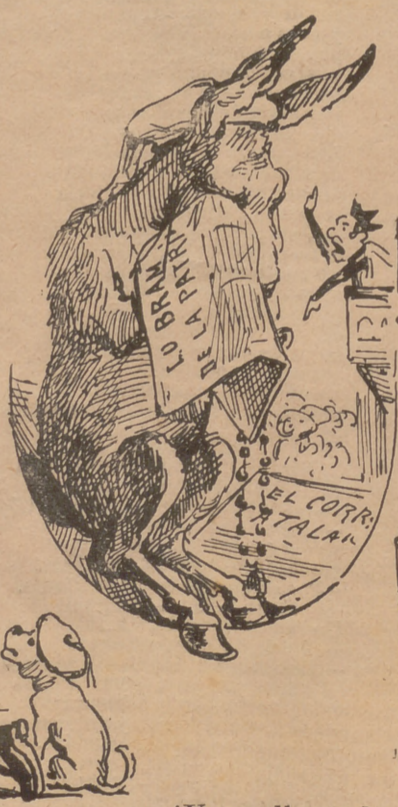
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

LA FESTA DE SANT CARLOS BURRU-MEU.

¡Aquella missa tant devota!!

¡Y aquell sermò tant patétich!!

¡Y sobre tot aquell ápat tant gras!!